

Rușinea era precum un cuțit. Simțise tăișul rușinii pe pielea ei de câteva ori de-a lungul căsniciei de zece ani, când ea și Shane fuseseră foarte supărați unul pe altul și gândul divorțului îi trecuse prin minte. Însă durerea și tăișul rușinii fuseseră întotdeauna suficiente pentru a o face să se răzgândească. Pentru a o face să creadă că, indiferent cât de groaznică era căsnicia ei în acel moment, a-i pune capăt ar fi fost și mai rău.

Apoi, a doua zi, sau a treia zi, sau a șaptea zi, când ea și Shane erau din nou în regulă (de obicei după una dintre partidele lor speciale de sex), ea simțea că îl apreciază și mai mult pe Shane și căsnicia lor. Nu era una obișnuită, dar cui îi păsa? Funcționa. Cunoștea câteva femei care ar fi înnebunit să plătească ele totul, însă ei îi plăcea. Îi plăcea la nebunie să facă bani. Foarte mulți bani; și îi plăcea la nebunie că era o femeie de succes în lumea nebunească, crudă, a divertismentului, care era întotdeauna, la propriu, distractivă (deși adesea frustrantă și înspăimântătoare, însă ea își spunea întotdeauna că prefera să fie înspăimântată decât plictisită). Știa întotdeauna că putea să facă față deoarece avea echilibru. Familia era acest factor de echilibru.

Se răsuci pe o parte și își strânse picioarele la piept. Nu avea să plângă. Însă totul era pierdut și nu înțelegea de ce. Întotdeauna s-a gândit că ea, Shane și copiii se simt minunat împreună. Și, din nu se știe ce motiv, se gândi deodată la peștișorul lui Tyler, Dragonul albastru. Ea îi cumpăraseră peștișorul-luptător chinezesc la începutul verii trecute și el a stăruit să-l ia cu ei la Dark Harbor, în Maine, unde petreceau două săptămâni, deoarece acolo se duceau toți cei de la Hollywood. Dragonului albastru i se acordase statutul de membru al familiei și cea mai mare parte a drumului cu mașina spre Maine constase în a-l ține în viață pe afurisitul de pește, mai ales după ce Shane i-a provocat

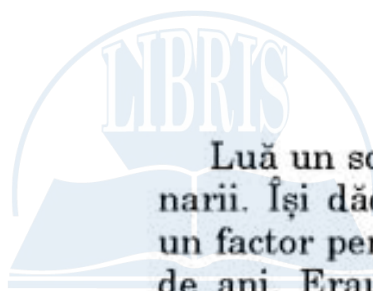

accidental o stare de șoc punându-l în apă rece ca gheața în chiuveta de la hotel. Supraviețuirea Dragonului albastru a devenit un laitmotiv al vacanței lor, genul de istorioară de care Wendy își închiupia că vor râde peste vreo douăzeci de ani, când copiii vor fi mari și vor veni acasă de sărbători. Remușcarea îi cuprinse corpul ca o otravă. Asta nu avea să se mai întâmple niciodată acum. Fără Shane, cum avea să arate viitorul familiei? Ce se va întâmpla cu istorioarele?

Nu avea de gând să mai doarmă. Acum fiecare zi era așa – răsuna de supărările necunoscutului. Era înspăimântată. Își dădu seama că și-a petrecut o bună parte din viață fiindu-i în secret teamă. Teamă de a fi singură, de a nu avea un bărbat. De a părea insuficient de bună pentru a avea un bărbat. Oare acesta era unul dintre motivele pentru care a muncit atât de mult ca să aibă succes? Ca să-și poată cumpăra un bărbat? Se gândi cu amărăciune că, dacă a putut să-și cumpere un bărbat, erau mari șanse să-și poată cumpăra altul.

Avea să se scoale să muncească. Demult, și-a dat seama că singurul mod de a reduce teama era să muncească mai mult. Acum era cinci dimineța. O oră grea, întunecată, se gândi, însă își impuse să se dea jos din pat ca să se spele pe dinți. Se duse în bucătărie să facă un ibric de cafea. Își luă cana în birou și se așeză la biroul modest din metal. Biroul fusese al lui Shane pe vremea când era la facultate și el refuzase să se despartă de acesta din motive sentimentale. Ea nu l-a bătut niciodată la cap să scape de el. Din respect, i-a permis întotdeauna lui Shane să aibă ciudățeniile lui. Ea ar fi detestat să aibă un soț care să-i spună ce să facă și, în cel de-al doilea an al căsniciei ei, își dăduse seama că, pentru a face să meargă o căsnicie, cheia era să tratezi pe cineva așa cum voiai să fii tu tratat.

Dar se pare că asta nu a fost suficient.

Luă un scenariu de deasupra teancului cu scenariii. Își dădu seama că teancul de scenariii era un factor permanent în viața ei de peste douăzeci de ani. Erau trimise acasă prin curier ca să le citească în weekend sau expediate prin FedEx în locurile exotice de la filmări, fiind transportate în valize cu mașini, trenuri și autobuze. Iar ea le citea pe toate. Până acum, trebuie să fi citit la viața ei în jur de cinci sute de scenariii. Și nu se întrevedea un sfârșit. Pe neașteptate, avu o viziune deprimantă a viitorului ei. Avea să fie aproape exact la fel cum era acum, doar că va fi mai bătrână, mai obosită și singură. Erau zile când fantaza să meargă la culcare pentru o săptămână.

Deschise scenariul, citi cinci pagini și îl puse jos, iritată de o scenă în care o mamă își ceartă fiica în vârstă de 25 de ani pentru că încă nu s-a căsătorit. Se uită pe copertă, știind că scenariul era scris cu siguranță de un bărbat și, probabil, de unul tânăr – doar bărbații mai credeau că ceea ce voiau mamele pentru fiicele lor era o căsătorie bună. Însă scenariul era scris de o femeie: Shasta nu-știu-cum. „Ce fel de nume e «Shasta»?” se gândi ea, enervându-se și mai mult. Și, mai important, ce fel de *femeie* era Shasta? Nu știa că clișeul cu mame disperate din cauza fiicelor necăsătorite era depășit?

Scrise un „Nu“ pe copertă și împinse scenariul la o parte.

Luă următorul scenariu din teanc și își potrivi ochelarii pe nas ca să poată vedea mai bine. În ultima vreme, observase că nu se mai putea concentra asupra paginilor. De fapt, nu se mai putea concentra la nimic. Se gândi la mama Shastei. Desigur, existau încă astfel de femei, femei care credeau că singurul mod în care se putea defini cu adevărat o femeie era prin intermediul unui soț și al copiilor. Se simțise întotdeauna descumpanită de acest gen de femeie – genul care credea

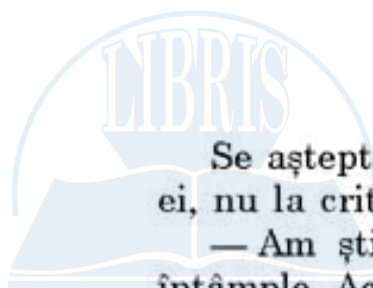
că era bine să fii casnică, dependentă de un bărbat. Până de curând, părerile ei despre „acele“ femei erau susținute la fel de înfocat precum convingerile politice și religioase în care nu poate exista nici un compromis moral. Însă acum nu mai era atât de sigură.

Catalizatorul pentru reevaluarea ei a fost o conversație pe care o avusese cu mama ei cu două zile înainte. Și-a sunat mama ca să-i spună că ea și Shane se despărțeau, încrezătoare în sprijinul mamei ei. Ani de zile, Wendy crezuse că mama ei era cel mai mare susținător al ei și își spusese că avea succes datorită influenței ei. Era convinsă că în timpul copilăriei și al adolescenței, mama o încurajase indirect să nu ajungă ca ea – casnică – și să nu depindă de un bărbat, mai ales de unul ca tatăl ei. Mama lui Wendy avea patru copii și nu a lucrat niciodată, și au existat zile, atunci când Wendy era adolescentă, în care mama ei nu era în stare să se dea jos din pat. Era deprimată, bineînțeles, însă pe vremea aceea acest diagnostic nu se punea ușor, iar a sta în pat toată ziua era ceva ce li se întâmpla mamelor din suburbii. Ar fi putut să o deteste pe mama ei pentru asta – pentru orele jenante când o aștepta să vină să o ia de la școală și ea nu apărea – însă Wendy își iubea mama cu acel soi de pasiune oarbă la defecte. Mama ei avea probabil o personalitate de tip *borderline*, era probabil isterică, însă tot ce ținea minte Wendy era că mama ei era frumoasă și fermecătoare, cea mai elegantă și strălucitoare femeie din cartier atunci când voia să fie așa, și că o încurajase pe Wendy să devină o femeie de succes.

Sau, oricum, asta era ceea ce Wendy crezuse până când a vorbit cu mama ei despre Shane.

— Of, Wendy, a oftat mama ei. Bănuiesc că era doar o chestiune de timp.

— O chestiune de timp? a întrebat Wendy șocată.

Se așteptase la compasiune din partea mamei ei, nu la critici aspre.

— Am știut că, până la urmă, asta o să se întâmple. Acest gen de căsătorie nu funcționează niciodată. Nu este firesc.

Wendy a fost uluită.

— Credeam că tu și tati îl iubeați pe Shane.

Mama ei a oftat:

— Ne-a plăcut de el ca persoană. Nu ca soț. Noi n-am crezut niciodată că această căsnicie va merge bine.

Wendy a rămas fără aer.

— A mers doisprezece ani, a spus ea.

— Doar pentru că Shane este foarte leneș. Eu și tatăl tău ne-am gândit mereu că într-o zi Shane o să se sature și o să plece. Am tot vrut să te previn de ani de zile, însă mi-am zis să te supăr.

— Mă superi acum, a spus Wendy. Încerc doar să-mi dau seama de ce.

— Îmi doresc doar să te fi măritat cu un bărbat de succes și să nu trebuiască să muncești atât de mult, i-a spus mama ei. Atunci nu s-ar fi întâmplat asta.

Wendy a rămas cu gura căscată.

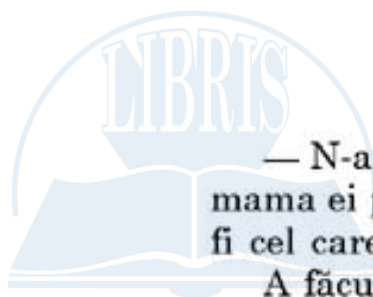
— Credeam că voiai ca eu să am succes.

O înțepau ochii. Propria ei mamă o abandona?

— Bineînțeles că voiam să ai succes, a spus mama ei. Însă nu trebuie să cucerești lumea pentru a avea succes. Am vrut să fii fericită. Întotdeauna am crezut că ai fi putut fi foarte fericită dacă te-ai fi căsătorit cu un avocat sau cu un bancher. Ai fi putut să ai copii și să lucrezi totuși dacă voiai.

Wendy era atât de uluită, că a trebuit să se apuce de marginea biroului ca să se sprijine. Asta era viitorul pe care mama ei îl visase pentru ea?

— Voiai să lucrez la un serviciu de doi bani? a întrebat ea, cu vocea tot mai ridicată din cauza supărării.

— N-ar fi trebuit să fie *de doi bani*, a spus mama ei pe un ton calm. Dar soțul tău ar fi putut fi cel care întreține familia.

A făcut o pauză și a adăugat:

— Știi că tu nu crezi asta, scumpo, însă căsniciile merg bine doar atunci când bărbatul este cel care câștigă mai mulți bani. Bărbații au nevoie de acest fel de stimulent pentru a rămâne într-o căsnicie. Îi face să se simtă bine față de propria persoană.

— Și cu mine cum rămâne? a întrebat Wendy nevenindu-i să creadă, pe un ton ridicat. Eu n-am dreptul să mă simt bine față de propria persoană?

Mama ei a oftat:

— Nu înțelege greșit tot ce-ți spun, a zis ea și Wendy și-a dat seama că exact asta făcea, de ani de zile. Femeile au multe modalități de a se simți bine față de sine, a continuat mama ei. Au copiii și casa. Bărbații au un singur lucru – slujbele lor. Iar dacă o femeie îi ia asta, nu te poți aștepta ca bărbatul să rămână prin preajmă.

Chiar era mama ei cea care vorbea? s-a întrebat Wendy cu groază. Nu se putea ca mama ei să creadă ce spunea. Însă își dădu brusc seama că, în ultimii douăzeci de ani, ea și mama ei nu avuseseră niciodată o discuție adevărată despre sex sau relații. Mama ei nu își exprimase niciodată opiniile despre bărbați și femei și despre rolurile pe care ei ar trebui să le joace, așa că Wendy presupusese, în mod firesc, că ea și mama ei vedeau lucrurile la fel. Era posibil ca tot ce presupusese despre *toate* relațiile ei să fie greșit?

— De ce ești atât de rea, mamă? a întrebat ea.

— Păi, văd toate aceste cupluri drăguțe din oraș, a spus mama ei. O mulțime de cupluri de vârsta ta, cu copii. Bărbații au cariere. Și femeile lucrează. Însă ele au timp să-și ducă și copiii la sport...